

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

κατον και πέμπτον δριβιμούμεν χρόνον
Εδρα μας ή πόλις ή τών Παρθενώνων.

Έτος χίλια κι' όκτακόσα κι' ένενήντα σύν έννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μέσ' στόν ψεύτη τόν ντουσιδ

Έπτά και δέκα μινός Άπορίαν,
Χριστός άνέστη σ' όλων τά χείλη.

Έξήντα κι' εξακόσα
κι' άρνιά 'στές σουβλακι τόσα.

**Άναστάσιμος εύχή,
πού χαρμόδουνοσ ήχει**

τις ίκλιμε νηστείων δευτε τώρα χορτασάτω
μέ τών φίλων τó φουσάτω.

Της έλθας ή βασιλεία,
της έλθας τα μεγαλεία,
και νηστεύσαντες και μη
δευτε λάβετε ψωμί.

Ήλθε της έλθας τó κόμμα,
βελτιώσεων πλημμύρα,
νέον σφρήγος, νέον χρώμα,
μοσχολίδανα και μητρα.

Πινακίδες εις τούς τοίχους,
και σκιρτών χορός Άγγέλων
πρέχει μέ χρυσούς βοστρύχους
και χρυσόν σαλπίζεις μέλλον.

Έορτάζον χαιρει πλήθος,
άναστάσεως ήμέρα,
και τού μηνήματος ó λθός
έκυλίσθη πέρα πέρα.

Ό λαός άκτινοβόλος
άλαλαζει «Κόνιη, βάστα,
νέον Στράτευμα και Στόλος,
κι' όλα τά ποτήρια σπάστα».

Όπιε κραυγάζει κι' όμοιο
ó καθένας Μαιμελοθός,
και 'στό κόμμα τού Ζαήμη
μένουν τώρα τρεις κι' ó κοβχος.

Λάμπει Κόνιης κοτσονάτος,
θαλερός φουντόνει φίκος,

πού σου, Σιγγιλή, τó κράτος;
πού σου, Κόρδονε, τó νεικός;

Ό Ζαήμησ έμαράνθη,
ó Ζαήμησ επικράνθη,
και κατ' οίκον οικουρεί
και μάς κάνει τόν βαρύ.

Ό δέ Κόρδονος ó γέρων,
κατ' ατάς βαρέως φέρον
του Κορρηάτη τας τιμάς,
τάρριε 'στάς έκδρομάς.

Έπικράνθη κι' ó παππούς,
πλήν άς σώσωμεν τόν τόπον,
να δρέψωμεν καρπούς
νηστείων μακρών και κόπων.

Μέ κροτάφους έστεμμένους
ó λαός έορτασάτω,
κι' ή βελτιώσις τού γένους
κάζο φαίνεται πενσάτω.

Δευτε πάντες πρós τόν Κόνιη, τόν σωτήρα μας τόν μόνον,
τουδτον ίερείς ήμάντες,
τουδτον παίδες εύλογείτε,
και λαός ύπερψυδοτε 'στούς αιώνας τών αιώνων.

**Ό Θεόδωρος έκείνος
'στόν Ναόν της Έλευθίνος.**

Ό γριπόδης Έλευσις,
δέξου τού υιόν της νίκης,
πλήν δεχθητε με και σεις,
κάτοικοί της εύθαρείς,
μετά δέου, μετά φίλικη.

